

КОНЧЕТО

Не чухме нощеска шумъ въ нашия домъ
не знаемъ, че татко донесълъ конь.

Вранъ конь изподъ ново червено седло,
лъщятъ му подковитѣ, като сребро.

Въвъ стаята татко дошълъ дебнишкомъ,
и турилъ на масата врания конь.

Но ей презъ прозорцитѣ свѣтна отвѣнь,
въ креватчето малкия става отъ сънь.

Събуди, се стана, опрѣнъ върху дланъ,
и гледа: конь хубавъ, съ юзди, оседланъ.

Накитенъ и новъ е, съ червено седло,
лъщятъ му подковитѣ като сребро.

Кога ли, отгде ли дошълъ е насамъ?
И какъ се е качилъ на масата самъ?

На прѣсти момчето пристѣпва тогазъ,
и ето го коня на пода завчасъ.

То глади му гривата съ топла ржка
и гледа му малкитѣ тънки крачка.

Юздитѣ му хваща, и коньтъ търчи.
На пода повала го — коньтъ мълчи.

То кончето гледа и мисли тогазъ:
„Заспалъ съмъ и сигуръ сънувамъ го азъ.“

Ще ида при мама, ще кажа: — Стани,
и мойто конченце ти погледни“.

Отива и мама то бута съ ржка,
но мама е морна и спи тя сега.

Л. Квитко

Побългари Хр. Радевски